

Беседа патријарха Порфирија у Високим Дечанима

Христос воскресе! Ваистину воскресе! Драги Владико, високопреподобни оче Саво, драга браћо монаси, братијо, браћо и сестре, ваистину васкрсе Господ! Ако има места на којем истину, чињеницу, реалност Васкрсења Христовог као победе над смрћу, као победе над сваким злом, као победе над грехом можемо на својој кожи, али и изнутра, да доживимо онда то јесте земља косовско-метохијска.

Земља косовско-метохијска је сва у крсту, али не у крсту, како га замишља овај свет, као символу и месту мазохизма и трошења, страдања и претварања у ништавило свега онога што јесмо и што имамо без икаквог смисла и на крају без наде. Косово и Метохија са свим својим светињама је управо у знаку крста, јер у том крсту косовско-метохијском, у темељу његовом, у корену његовом, садржан је крст Христов, крст Цркве Христове. То значи да је у исто време у тајни крста и распећа, у тајни жртве као израза љубави, свеprisутна у реалности тајна чињеница васкрсења, радости, љубави и истинске победе у којој нема поражених, победе у којој тријумфује Христос, победе у којој су сви они који чезну за истином, за лепотом, за правдом, за љубављу, за пуноћом и смислом постојања.

Отуда за све нас, браћу архијереје и моју маленкост, не само да је радост и осећање обавезе и послушања да долазимо овде на Косово и Метохију, пре свега у светиње косовско-метохијске, него је за нас то и дотицање саме тајне вечнога живота, саме тајне Царства Небеског. Косово и Метохија нису, како

то често чујемо и од Вас, драги Владико, географски појам пре свега. Косово и Метохија су за нас православне Србе духовни појам, а то значи да у темељима Косова лежи косовски завет, а у темељу и у сржи косовског завета стоји светост. То значи да у свему што је на Косову и Метохији и што се тиче завета лежи Нови Завет, Завет Христов и тај завет подразумева управо тајну крста и васкрсења.

Кад год долазимо и овде у Дечане, у друге светиње, и у Пећку Патријаршију, која јесте седиште српских првојерараха, и у Грачаницу, у Богородицу Љевишку, у Призрен и где год, да не ређамо и да не изостављамо никог, где год да дођемо, а нарочито када дођемо у косовско-метохијске светиње, ми знамо да смо дошли к себи, да смо се вратили дому, да смо се вратили кући. У овим светињама, благодарећи вашем благослову и подвигу и труду оца игумана и братије, негује се оно што је најпотребније сваком времену, а нарочито осећамо неопходно и потребно времену у којем живимо, а то је молитва. Без молитве човек постаје само утвара, без молитве човек је бездушан, без молитве човек суштински не дише и не живи. Молитвом, ма колико слаб и немоћан био, ма колико понекад подложен и падовима и греху и сујети и гордости, посрћући, у датом тренутку робовао, без обзира на све то, ако се трудимо да имамо молитву онда у нама дише живот, а дечанска светиња је много више од тога. Она вековима дише молитвом, вековима дише светлошћу.

Хвала Богу, и у наша времена, баш онда када је неопходна и веома важна и потребна молитва, не само нама као појединцима и не само нама као православним Србима који живе на Косову, него свим људима који живе овде, молитву коју ви узносите, то осећамо и знамо, узносите за све људе који живе на Косову и Метохији без обзира ком народу и којој вери припадају. Али и више од тога. Молитву узносите за читав свет и опет за све људе без обзира ком народу, којој боји коже припадају и на који начин се моле Богу. У светињама православним српским жив је Христос, а то значи да је жива љубав и отуда и ваше молитве не само да чувају ту љубав Христову него је распламсавају и разносе у концентричним круговима све до краја васељене.

Свети отац Јустин је говорио, није био једини, да се духовно здравље једног народа мери по броју монаха у том народу. Богу хвала, наше светиње су живе, наше светиње имају молитвенике, имају монахе. По мери молитве монаха, по мери подвига монаха, ми као народ и на Косову и Метохију и шире, у читавој Србији, али и где год живимо, куцамо срцем здравља, куцамо срцем љубави.

Радујући се што смо овде, по Вашем благослову, данас у овој српској православној светињи, али светињи и за све народе, јер у овој светињи леже мошти Светог Стефана Дечанског, а ви сте се безброј пута уверили, као и многи пре вас и пре нас, да ко год долази са смирењем, са истинском вером, са скромном молитвом прибегава свецу благодат Божја делује кроз њега, опет желим да поновим, независно од тога ком народу припада и на који начин се моли Богу.

Ми се молимо да ви непрестано у Христу растете као заједница љубави, као монашка заједница, да вам Бог да пре свега свој мир и своју радост. Молимо се за сву нашу браћу православну који живе овде и њихову децу која расту овде, молимо се за сву децу, молимо се и за све Албанце који живе на овом простору и за њихову децу. Сви смо створени по слици и прилици Божјој и Бог је свакоме појединцу, али и сваком народу, дао одређени печат као дар да развијајући тај свој дар може да дарује себе другоме, појединац појединцу, али и народ народу. Нека би Господ дао да растемо у љубави Његовој, да се сећамо да нисмо случајни на овом свету, да смо саздани да сви једно будемо. Нека би Господ дао да у васкршњем расположењу мир дође на све људе добре воље, али и на оне који немају увек добру вољу, да их Господ одобровољи и да се онда сви радујемо заједници, међусобном разговору, међусобној подршци и помагању и да сви заједно тако растемо, од сада, из историје, у векове векова и у вечност. Христос воскрес!

spc.rs